

dyreste Maade, hvorpaa vi kunne bære os ad; navnlig naar det, saaledes som det ærede Medlem, der bragte det i Forslag, tilraadede, skal være et Amortisationslaan, er det en meget dyr Maade at hjælpe sig paa og en Maade, som netop i et Tilfælde som det foreliggende synes saa ganske i Strid med den Tanke, jeg dog ikke kan tro Alideth, end at adskillige ærede Medlemmer have, nemlig at man dog maaske en Gang i Tiden kunde komme til at faa en Indtægt af disse Baner; thi da vil Folgen deraf blive, at Byrden kommer til at falde med forøget Vægt paa den Tid, som har den mindste Nytte af dem, og derimod ikke paa den Tid, som høster Nytte af dem. Jeg tror derfor, at heller ikke dette Forslag fortjener Thingets Bifald. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Tauber) har nu antydet den Udvei, at man kunde opsætte Bygningen af en større Del af Banerne og i de to første Aar kun udføre Esbjerg-Havn samt anlægge den sydjydske Jernbane, ja han stillede endog den Opfordring til mig, om jeg ikke vilde fremkomme med et Forslag derom. Dette vil jeg ikke, for det første naturligtvis af den Grund, som det ærede Medlem selv for nylig anførte, nemlig, at det talsfald maatte være Indenrigsministerens Sag at fremkomme med et saadant Forslag; men for det Andet vil jeg det ikke naturligtvis af den Grund, at det aldeles ikke stemmer med det Standpunkt, som jeg har indtaget til denne Sag, og som jeg har indtaget ifølge min egen bestemte Erklæring og mit høitidelige Løfte ifjor, det Løfte nemlig, at jeg, saalænge der er en gyldig Lov, erklænder den for at være forpligtende, selv om jeg ikke har kunnet sympatisere med den, da den blev givet, naar der ikke fremkommer saadanne Banflueligheder for Gjennemførelsen, som gjøre det til en bestemt Pligt for mig at bede Thinget overveje, om den ikke kunde forandres. Jeg kan nu ikke paa nogen Maade anse den Omstændighed, at vi tilbøls paa Grund af disse Jernbaneanlæg faa en Underbalance, som gjør det nødvendigt at udskrive en Indkomstskat af 1 $\frac{1}{4}$ pCt.; for, navnlig i et Aar som dette, at være et saadant Onde for Landet; at jeg deri skulde kunne finde en Retfærdiggjørelse

for at foreslaa Thinget at afvige fra, hvad der engang er vedtaget og fastslaaet ved Lov. Jeg betragter det som Regjeringens Opgave at stræbe at fremme og gennemføre de Love, som ere vedtagne ved Thingets Beslutning, indtil der talsfald viser sig andre fra det almene Vel hentedede større Hindringer end den, der foreligger i nærværende Dieblif. Egeoverfor dette Spørgsmaal kan jeg dog heller ikke undlade at gjøre den Betragtning gjældende, at de ærede Herrer, med Undtagelse af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, som have bragt forskellige Forslag frem for at tilvejebringe Balancen paa anden Maade end ved Skat, hvis jeg ikke tager fejl af deres Sindelag, have været varme Venner af de vestjydske Jernbaner, og navnlig tror jeg at turde sige dette om det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Sjorv), som sluttede sig til et saadant Forslag. Jeg tillader mig da at sige de Herrer, at ligesaa vist som jeg staa med dem, ligesaa vist fordrer jeg ogsaa, at de staa med mig, og jeg vil bede dem erindre, at de vestjydske Jernbaner kun ere vedtagne under visse Forbehold og Forudsætninger, nemlig, at de fornødne Midler til at bygge disse Baner bleve bragte tilveie ved Rigsdagens Beslutninger, endog ad Skatteveien. Det er denne Forudsætning, som alle Parter vedkendte sig, dengang den paagjældende Lov blev givet, og det er i den Henseende, at der fra den daværende Finantsministers Side er taget et formeligt Forbehold i det andet Thing, dengang Jernbanesagen var i en meget vanskelig Stillig. Det er altsaa denne Forudsætning, som det ærede Thing ikke maa gaa fra, og navnlig maa de Herrer, som ere Venner af denne Sag, ikke gaa desfra, thi derved tage de deres eget Fodfæste bort; det ene Hører sammen med det Andet og følges ad, nemlig Midlernes Tilvejebringelse og Banernes Anlæg. Det vilde være umuligt for Indenrigsministeren, som har den bedste Villie i den Henseende, at udføre Loven efter dens Indhold, saasnart Finantsministeren maatte sige til ham: Jeg erklænder ikke, at vi have Midler i Statskassen til at udføre det Arbejde, som Loven bestemmer. Jeg har nu forelagt de Herrer min Anskuelse,